

Jelena Anđelovska

1.

D&D

Prostranstvo hodnika
tera na galop
pitam se koji je dan
koliko je sati
odakle sam sletela
hale me nose
nema puno ljudi
da žure
osim modeli na bilbordima
da stignu
belačka lica
da uđu.

Izlaz C16.
Čekam torbu.

Mladi policajci
vode mladog psa,
veliko šmrkalo droge
superšpijun
poznato njuškalo,
oseti sendviče u mojoj torbi.

Psi maštaju
o hrskavoj piletini
o šargarepi
o čokoladi.

Pas sedne
digne glavu: ona nosi ona ima u ovoj kesi tu evo baš ovde tu ono što tražimo.

Podseća me na psa prijateljice koja to nije bila.

Sve putničke glave u mom pravcu.
Šapućem – to su sendviči.
Otvori kesu!
Pokazujem, njam njam.
Otvori kesu!
Otvorim. Sendviči.
Glave putnika se kikoću.

Plašim se da ne kazne psa, ne znam o dresuri, ne znam kako postupaju.
Pomazim ga.

I mislim o d&d
dogs
and drugs
što je mogla biti u sendvičima,
što ih nisu pipnuli.

2.

AUTOMOBILI NISU AUTOMOBILČIĆI

Ona od dvadeset,
živim negde.
Postojim sa mladostima
drugih ljudi.
Jer iz godine u godinu
mladosti se pakuju.
Skladište se
promenjeni polovi
mladosti za starosti.
Iz godine u godinu
ne mogu da nestanem,
ona pobegla od kuće
ona protivnica bogatih,
spakovana sam negde
ona od dvadeset.

Ovo je mali grad
za vožnju kakva mi treba.
Treba mi

da vozim vezanih očiju
da se zakucavam u zidove
da prelećem mostove.

Ovde je nekoliko uzbrdica
i to je to.

Uvek sam se vozila.
Biciklima.
Limuzinama.
Bilo je vreme
ličnog vozača.
Bilo je vreme
pešačenja.

Vozim se van grada.
Ne vidim kola
ne vidim put
da se smrskam o drvo
i danas
ona sam koja bi ostala živa.

Svetla vrište u moje lice
smenjuju se
osećam da mi je dvadeset,
uvek isto u grudima.

3.

MADE IN CHINA

Mislim da je 9:99 ujutru.
Bela sam kô đavo.
Fotografišu me Azijati.
Grlim se sa čitavim porodicama,
sa nekim znojnim muškarcima.
Spakovaće me u svoje albume
u svoje kompjutere
negde u udaljenim selima.
Šta ću vam ja?

Ti si bela kao pahulja.
Belci nikada ne dolaze u naše selo.
Nikada ih ne viđamo.
Bolje da ih ne vidite.
Belci dolaze na konjima.
Jašu iz duboke magle.
Ako vidite da dolaze... bežite.

4.

ROĐENDANSKA ŽURKA

Na BBC radiju, slave rođendan Arvou Pertu. Aplauz publike traje iznova. On nosi dugu, crnu jaknu i dugu, belu bradu. Duboko je dirnut. Izgleda da se vraća na scenu, da. Da. Odavde ne čujem ima li suze u očima. Aplauz traje – grandiozna muzika gomile ljudi. Dira me kao jecaj žene u budističkom hramu, kao osmeh Bude istog letnjeg dana. Jecaj je jecaj, radost je jecaj i tuga se pretvara u radost i živeti je jedna stvar. Kada li se ovo desilo? Arvo je do sada sto puta mrtav.

5.

SMRTI, VOLJNO

Smenjujemo se iz noći u noć,
uz njenu postelju
šapućemo gluposti,
samo da ostanemo budne,
sedimo otvorenih očiju,
ispravljenih leđa.

Zaustaviću smrt
ako krene ovim hodnikom.
Reći ću joj.
Reći ću joj...

Sve oko nas je oštro
na sve se možeš ubosti,
podseća me
na vreme u Srbiji.
Mladi gore
na svetlima kockarnica,
na jecavoj muzici
po ulicama.
Crkva je sveta,
knjiga ukleta.
I život ističe
dok, ništa
se ne dovodi u pitanje...
...A ona misli da ćutim
jer sam besna.
Pored aparata za kafu.
Usred noći.
Ja ne znam šta mislim.
Samo da ostanem budna,
sedim otvorenih očiju.

Zaustaviću smrt
ako krene ovim hodnikom.
Reći ću joj stoj,
reći ću joj stoj, ko ide...

Isprsim se.
Sećam se Srbije
i billboarda
za agenciju
o nalaženju partnera.
Sećam se
kad je dotle došlo...
...Ona me samo gleda.
Čeka
reč
da se nadoveže.

Zaustaviću smrt
ako krene ovim hodnikom.
Reći ću joj stoj, ko ide,
reći ću joj stoj, ko ide, smrti, šta ti misliš ko si?

6.

SAD, NOVI SAD

Grad se otvara pred nama.
Rajner spava na sedištu.
Voz prelazi reku.
Prvi put vidim ovaj grad.
S leve strane mosta, reklamni mural za pivo.
Od pivske flaše ne vidim građevine.
Izgaženo zelenilo.
Lica lotalica.
Severni grad, koliko severno može biti u ovoj zemlji.
Mislim, ovo je jedna, po svemu, vrlo južna zemlja.

7.

ROSENHEIM

Rajner i ja
bili smo
i u tom vozu.

Noćna vožnja.
Trebalo je kupiti karte.
Stanica, žbun ljudi.
Dolazim iz Nigerije.
Avganistan.
Pakistan.
Idem u Francusku.
Zašto niko nije iz Izraela?
Zato što govorim francuski.
Ja sam frizer.
Moja mačka je ostala negde u ruševinama.
Blago tebi.
Nisam mogla da povedem svog psa.
Jesi li religiozna?
Ne verujem u boga.
Ja sam paleontolog.
Ne razumem.
Jesi li muslimanka?
Ne verujem u boga.

Ko ti daje hleb?
Sama sebi.
U šta onda veruješ?
U ovog ovde Rajnera.
Evo ti dvesta evra.
Kupi nam karte.
Nema karata za taj voz.
Neće da nam prodaju karte.
Kako podmuklo.
Lome nam noge.
Seku krila.
Fuckers.
Srećno.
Rukovanja.
Osmesi.
Vesela deca.
Šaljivi ljudi.
Ponosne starice.
Posle celog života,
u još jedan ceo.
Početak je težak.
Nije baš ljubavna gurka.
Nije baš majčina ruka.

Noć se spustila. Rajner u mom krilu. Divlje posmatra. Nikad nije izgledao tako divlje.
Ulična svetla poseku mrak, da vidimo lica. Ko se koga plaši? Ko se koga više plaši?

Dečak spava i plače.
Rajner i ja ga mazimo.
Tata ga uzima u ruke.
Mirno je.
Naporno je.
Požudne oči mladića.
Polomljena leđa starca.
Mama drži bebu u rukama.
Noć se završila.
Kao tiha predstava.
Ulazi policija.
Do you have a passport?
No.
Kršite zakon o strancima.
No.
Izađite iz voza.
No.
Kršite zakon o strancima.

No.
Pođite sa nama.
Dobro jutro.
Dijalog se ponavlja.
U vozu koji kasni
ostaju samo
patrljci noći
beli Evropljani
crna mačka i ja.

8.

SISTEM

Sitna je ljudska šaka
ta će pesnica
samu sebe da smrvi.

Kako birate one koje udomljavate, a one koji ostaju na ulici?
To je stvar slučaja.
Donose bebe.
Povređene pse.
Jedno po jedno.
Nemamo uslove.
Napadnite sistem.
Nije ti ovo Nemačka.
Začutim. Nije u tome stvar. Ma, nije u tome stvar.
Niste dovoljno hrabri,
između sebe i psa
vidite samo sebe.
Psi se vuku ovim ulicama
povređenih tela
plačnih očiju.
Čuvaju živu glavu
od prolaznika.
Drhte pred čovekom, ne dišu.
Pasji život, sa čovekom.

Jednog prolećnog jutra
otišla sam,
usred eksplozije srca
od previše ljudi,
mnogo više nego pasa.